

Genks Geweld

Over Vieze Mannen,
Thorianen en Genkies

Copyright: Ondergronders

Cover: F. van Drughi

Tweede druk, 2020

Eerste druk, 2016

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van Ondergronders VOF.

*No one likes us,
no one likes us,
no one likes us
We don't care
We are Racing
Super Racing
We are Racing
from Genk*

Inhoud

Voorwoord	5
Inleiding, Genk.....	7
THOR Waterschei & KFC Winterslag, Genkse traditie... ..	9
Het ontstaan van de Belgische hooliganscene	11
R-Side KFC Winterslag	12
Afscheid van rood-zwart, Winterslag, 1923-1988	37
T-Side, Thor Waterschei	41
Afscheid van Geel-Zwart, 1919-1988	45
De fusie, all together now... ..	47
De Belgische hooliganscene eind jaren '80 tot midden '90	48
De Kick-Side jaren, periode 1988-1996	51
Terug naar Eerste klasse, 1990	58
Verhuis van Winterslag naar Waterschei, Kwaad bloed... ..	61
Terug naar Eerste klasse!	117
Media-aandacht	118
De Belgische hooliganscene in de periode 1996-2000	121
De Ultras sinds 1997	133
De Belgische hooliganscene in de periode 2001-2013	172
Tijden veranderen	203
Tribune Zuid	237
De Belgische hooliganscene anno 2015, free fights	247
De Genkse harde kern anno 2015, na 40 jaar... ..	249

De alliantie met Fortuna Sittard, Limburg allein... ..	255
Derby Days	278
Over de landsgrenzen heen: Genkies on tour... ..	341
Intertoto, 1997	342
Europacup Bekerwinnaars, 1998	343
UEFA Cup, 2000	347
Champions League, 2002-2003	365
Europa League, 2007-2008	375
Europa League, 2009-2010	379
Europa League, 2010-2011	384
Champions League, 2011-2012	391
Europa League, 2012-2013	400
Europa League, 2013-2014	417
Dankwoord	425

Voorwoord

Hooligans, waarschijnlijk de meest gebruikte term voor mannen die slaags raken bij voetbalwedstrijden. Voetbalgeweld is een fenomeen dat al in de jaren zeventig de kop op stak rond de Belgische voetbalvelden. Het hooliganisme is een gewelddadige subcultuur die vanuit Engeland naar het Europese vasteland is overgewaaid. Menig criminoloog en psycholoog heeft al in het verleden geprobeerd om de drijfveer van hooligans te verklaren. Aan de hand van statistieken of geïsoleerde gevallen werd er dan, zoals de wetenschap het betaamt, besloten met causale verbanden. Een slechte jeugd, kansarmoede en algemene marginaliteit zouden de vermeende oorzaken kunnen zijn van dit maatschappelijk fenomeen. In de praktijk blijkt dat de meeste bevindingen vanuit sociologisch en psychologisch oogpunt onmiddellijk van tafel kunnen worden geveegd. Dit boek geeft een unieke inkijk in de wereld en de evolutie van deze bijzondere groep voetbalsupporters die bereid is te vechten met gelijkgezinde tegenstanders van een andere club. 'Genks geweld' is een boek ontstaan uit de vele interviews en diepgaande gesprekken met 'de gasten' die op de eerste rij staan en stonden bij de voetbalrellen. De auteurs hebben maanden-, zelfs jarenlang de verhalen opgetekend om ze zo objectief mogelijk weer te geven in dit chronologisch opgevatte boek. Om de lezer een maximaal inlevingsvermogen te geven is er gekozen om de interviewmodus aan te houden doorheen het boek. De harde kern voetbalsupporters van KRC Genk gaven de reporters van *Ondergronders* een boeiend relaas van hun leven als hooligan. Dit boek geeft een open en eerlijke blik achter de schermen van de hooliganscene op Genkse bodem. Van Winterslag en Waterschei tot het huidige Racing Genk. Van de losse verbanden van de eerste spionkop over de georganiseerde harde kern tot de nieuwe fanatieke voetbalsupporter van de 21ste eeuw.

Dit boek wil op geen enkele manier geweld promoten of verheerlijken. De activiteiten van de harde kern staan tevens volledig los van de club KRC Genk, net als van andere clubs. Het is wel een verhaal over een subcultuur die sinds de jaren '70 onlosmakelijk is verbonden met het Belgische voetbal. Het is dan ook aan de lezer om zelf een oordeel te vellen over de inhoud van het boek.

We will follow Racing, over land and sea!

*De opgenomen interviews worden doorheen het boek zo authentiek mogelijk weergegeven,
zonder verregaande taalkundige ingrepen.*

Inleiding, Genk...

Tot het einde van de 19de eeuw was Genk een rustig Kempisch dorp, geliefd bij schilders en natuurliefhebbers. Maar in 1901, aan het begin van de 20ste eeuw, ontdekte de Luikse professor André Dumont steenkool in het naburige As. Deze vondst zorgde ervoor dat Genk en de hele provincie Limburg een ongekende sprong vooruit maakten; een late Industriële Revolutie op kleine schaal. Genk groeide van ingeslapen dorp uit tot het industriële hart van Limburg. De snelle groei van dorp tot stad, en dit vooral rond de drie mijnsites, bepaalt tot op heden op vele vlakken het gezicht van de stad Genk en de omliggende gemeenten. De drie mijnsites van Genk bevonden zich in Winterslag, Waterschei en Zwartberg. Om de toevloed van arbeidskrachten op te vangen, groeiden rond de mijnen de zogenaamde cités: woningen gebouwd door de mijndirecties. Maar ook gebouwen zoals ziekenhuizen, scholen, winkels en andere nutsvoorzieningen schoten als paddenstoelen uit de grond. Er werd ook gedacht aan ontspanning voor de arbeiders. Allerhande verenigingen en sportclubs ontstonden, zo ook de drie Genkse mijnclubs: FC

Zwartberg, THOR Waterschei en FC Winterslag. Die twee laatste clubs stootten door tot de topregio's van de nationale competitie en haalden zelfs Europees voetbal. Memorabele wedstrijden tegen Arsenal en Paris Saint-Germain liggen nog vers in het geheugen van menig voetballiefhebber.

Belangrijk om te weten is dat de mijncités in de loop der jaren uitgroeiden tot ware smeltkroezen van verschillende nationaliteiten: Belgen, Polen, Italianen, Grieken, Turken, Spanjaarden, Marokkanen, ... Al gauw kleurden meer dan honderd verschillende nationaliteiten met bijhorende culturen de wijken rond de mijnen. Ook de aanhang van de Genkse voetbalclubs weerspiegelde de etnische verscheidenheid van de cités. Tot op heden blijft de zuiderse beleving een rode draad in het Genkse voetbal. Samen met de teloorgang van de mijnindustrie, eind jaren '80, gingen ook de mijnclubs ten onder. Terwijl Winterslag nog net in Eerste klasse kon blijven, gleed Waterschei steeds verder weg. De toenmalige KS besloot dat ook de mijnclubs een reconversie nodig hadden. In 1988 gingen Winterslag en Waterschei op in de fusieclub Racing Genk. Deze fusie kwam er, weinig verrassend, niet zonder slag of stoot.

THOR Waterschei & KFC Winterslag, Genkse traditie...

'*Water en vuur*' was een andere toepasselijke tussentitel geweest. Twee voetbalclubs in een stad, het zal nooit grote liefde worden. Ook tussen Winterslag en Waterschei boterde het langs geen kanten en dat is nog zacht uitgedrukt. Zelfs vandaag nog, onder de gemeenschappelijke blauw-witte vlag, zullen beide kampen het nooit eens worden over hun, ongedeelde, verleden. Vroeger ging het er op en naast het plein echter nog minder liefelijk aan toe, getuige de vele incidenten. Vriendschap was er zelden tussen beide fanatieke clans; bloed, zweet en tranen des te meer.

Voetbal was toen nog een volkssport van én voor het volk. De voetballers hielden er een dagtaak op na. Sommige spelers kwamen rechtstreeks van hun werk naar de trainingen. In die tijd dus van de mijn naar het voetbalplein, vandaar ook de bijnaam van Winterslag: De Vieze Mannen. Ze stonden met beide voeten op de grond en naast '*Jan met de supporterspet*'. Op de eerste plaats kwam dan ook inzet en het truitje natmaken, een kenmerk dat nog altijd van alle spelers wordt verwacht. Zweetdieven zullen nooit op veel sympathie kunnen rekenen bij de Genkse aanhang.

Die inzet zorgde er dan ook voor dat, zeker in de onderlinge confrontaties, de duels op het scherp van de snee waren. Liever over de schreef gaan dan de tegenstander laten lopen. In alle andere gevallen mocht je het immers op maandag op de werkvloer uitleggen aan je collega's. Maar ook naast het veld kookten de potjes regelmatig over. Voetbal is nu eenmaal emotie en zeker bij beladen duels kan die emotie gemakkelijk omslaan in agressie.

Het was niet enkel zo bij de stadsderby's, iedere tegenstander werd op dezelfde *hartelijke* wijze welkom geheten. Toen de Arsenalsupporters in 1981 de oversteek maakten, werd Winterslag op de ferry's het '*Millwall van België*' genoemd. Millwall, een naam die ook vandaag nog bij heel wat voetbalsupporters een zeer sinistere bijklank heeft. Het was misschien niet

Millwall, maar de R-Side, die de Engelse tegenstand watertandend op stond te wachten. Ook PSG mocht het ervaren toen het Waterschei partij moest geven en werd verwelkomd door 24 000 toeschouwers in een overvol André Dumontstadion. De spionkop van Waterschei zorgde met vuurwerk voor een zuiderse sfeer. Beide Europese topclubs zouden dan ook in het zand bijten op deze gedenkwaardige voetbalavonden. Maar ook voor alle andere ploegen was een trip naar het Genkse geen wandeling in het park. Zowel de T-Side van Waterschei als de R-Side van Winterslag vormde voor iedere club een aardig welkomstcomité.

Al aan de oorsprong was er een wezenlijk verschil tussen beide clubs. Zo werd FC Winterslag in 1923 opgericht door de mijndirectie onder het mom van *ontspanning na arbeid*. In de beginjaren tooide ook het devies *Eendracht maakt Macht* het clublogo. Na de oprichting sloot de club zich onmiddellijk aan bij de voetbalbond en kreeg het stamnummer 322 toegewezen. Thor Waterschei daarentegen, werd in 1919 opgericht door Vlaamse mijnwerkers als protest tegen het Franstalige overwicht in de directie en leidinggevende functies, *Tot Herstel Onzer Rechten*, getooid met de geel -zwarte Vlaamse kleuren. Alleen werd naar diezelfde directie en de voetbalbond toe de afkorting vertaald als *Tot Heil Onze Ribbenkast*, anders had de club nooit bestaan en ook geen financiële steun gekregen van de mijn. Het duurde tot 1925 voor de club zich aansloot bij de voetbalbond met het stamnummer 533. Beide clubs kenden hun hoogtepunt aan het einde van de jaren '70 en de beginjaren '80. THOR won tweemaal de Beker van België in 1980 en 1982. Winterslag behaalde in het seizoen 1980-1981 Europees voetbal met een vijfde plaats in het klassement.

Ook het hinterland van beide clubs verschilde. Thor haalde jarenlang zijn aanhang vooral aan de *Maaskant*; van Maaseik tot tegen de taalgrens. Winterslag moest het dan weer vooral hebben van de gemeenten rond Genk zoals, onder andere, Diepenbeek en Bilzen. Maar het zwaartepunt voor beide clubs lag natuurlijk in Genk zelf, een stad dat op voetbalvlak 365 dagen per jaar verdeeld was in twee kampen die elkaar geen straaltje licht in de ogen gunden.

Een rivaliteit die tot op heden blijft verder smeulen onder de oppervlakte, maar dit dan vooral omwille van de heimwee naar de goede oude tijd.

Het ontstaan van de Belgische hooliganscene

Back to the 70's

Vanaf het midden van de jaren '70 dook het fenomeen hooliganisme op rond de Belgische voetbalvelden. De Engelse clubs die destijds tijdens hun Europese campagnes regelmatig tegen Belgische clubs speelden, infecteerden de Vlaamse en Waalse jeugd met hun 'English disease'. Met de *English disease* doelde men, op het vasteland, op de gewelddadige subcultuur van bepaalde voetbalsupporters in het Verenigd Koninkrijk. Grote groepen fanatieke, Britse supporters zochten elkaar op bij wedstrijden om te vechten. Er werden op een matchdag maar liefst twee duels beslecht. De clubs op het veld en de supporters, de hooligans, naast het veld. De supporters in België die door de hooliganmicrobe gebeten waren, bootsten hun Engelse voorbeelden aanvankelijk zoveel mogelijk na. Ze noemden hun hooliangroepen naar Engels model 'Sides'. De allereerste Belgische *Side*, was de roemruchte X-Side van FC Antwerp. Deze werd medio jaren '70 opgericht na een gewelddadig bezoek aan

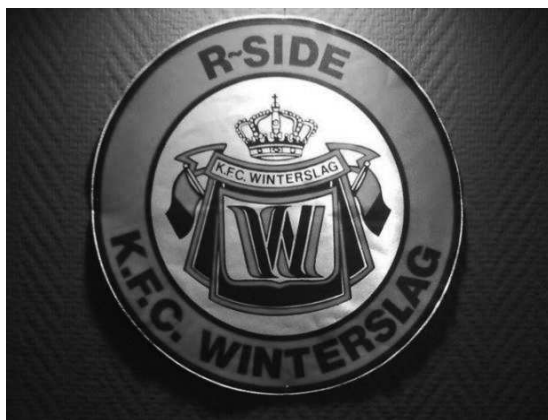
de havenstad van de hooligans van Aston Villa. De X-Side inspireerde naar verluid de stadsrivalen van Beerschot, die zich de King-Side noemden. Zo ontstond eind jaren '70, begin jaren '80 in heel België een bolwerk van *sides* en begon de nooit meer eindigende hooligancompetitie.

De hedendaagse fusieclub, tevens de bekendste en tot nu toe succesvolste Limburgse club, is in 1988 ontstaan uit de twee toenmalig Genkse mijnclubs: KFC Winterslag en THOR Waterschei. Hun sides werden begin jaren '80 boven de doopvont gehouden. Zo ontstonden respectievelijk de R-Side en de T-Side. Doorheen de jaren is de beleving van deze subcultuur steeds geëvolueerd en aan tendensen onderhevig geweest. Groepen werden sterker of zwakker, sommige bleven constant, weer andere verdwenen samen met hun club.

R-Side KFC Winterslag

Dat waren 'Vieze mannen'!

Nog voor de R-Side rond 1981 een feit werd, was er al een jaar of vijf sprake van een soort van georganiseerde supportersgroep in Winterslag die wel vaker van zich liet horen op het vlak van vechtpartijen en ongeregelde heden. Er was echter nog geen naam, maar ze onderscheidde zich van de rest van de rood-zwartsupporters door nog luidruchtiger en fanatieker te zijn.

“E” (Genkie, ex R-Side):

Al jaren voor de R-Side officieel werd opgericht, troepten we al met dezelfde gasten samen onder het scorebord, rechts van de hoofdtribune. Daar stonden de hevigste supporters al in de jaren '70. De bezoekende supporters kozen altijd de tribune achter het andere doel, aan de spoorweg. Voor de wedstrijd troffen we elkaar aan de cafés op de Noordlaan, waar ook andere Winterslagsupporters in groten getale samentroepen. Wij hadden indertijd nog geen echte naam. We scandeerden toen wel altijd “Vieze Mannen, Vieze Mannen”, dat werd zo een beetje een geuzennaam. Wij vonden het in de jaren '70 ook nog niet nodig een specifieke naam te hebben. Er werd wel al op regelmatige basis duchtig gevochten. Zo was er in het jaar 1977 eens een zware knokpartij bij Winterslag - Club Brugge. De aanleiding tot dit gevecht had te maken met de beide harde kernen die naast elkaar kwamen te staan in het stadion. Iemand van Brugge is toen zwaar gewond naar het ziekenhuis gebracht, dat heeft nog in de krant gestaan. Toen begin jaren '80 iedere andere groep een naam koos met 'Side', konden wij natuurlijk ook niet achterblijven.

“Zico” (ex R-Side):

Het was vroeger normaal dat supporters die elkaar uitdaagden, hun woordenwisseling op het veld beslechtten. Ze kropen dan over de draad en sloegen op elkaar in. Dat gebeurde vaak en als het daar niet gebeurde, was het wel op de tribunes. Het was vroeger de gewoonte dat, bijvoorbeeld, de spionkop van kant wisselde na de eerste speelhelft. Als je elkaar dan kruiste, werd er onmiddellijk geknukt. Dat waren nog eens tijden!

Nog in 1981... na de beruchte wedstrijd tegen Arsenal en hun al even beruchte supporters, werd de 'R-Side' opgericht. Voor veel van de originele leden en oprichters waren de rellen tegen de Londense club de doorslaggevende factor. Het was rond deze match dat verschillende fracties fanatieke Winterslagsupporters alles uit de kast moesten halen om zich te meten met de Engelse hooligans aan de Noordlaan. De R, van R-Side, werd afgeleid van Red, van de befaamde rood-zwarte uitrusting van KFC Winterslag. Vooral vanaf eind jaren '70, begin jaren '80, toen het hooliganisme echt een populaire subcultuur

werd in België, gebeurde er elke week wel iets met de harde kern van Winterslag. Of er nu uit of thuis gespeeld werd, de gasten van de R-Side stonden altijd paraat. Wanneer een vijandige groep zich aanbood om een gevecht aan te gaan of als zich een dergelijke groep ongepast gedroeg, werd dit met een vuistgemeen beslecht. Wie er dan gewonnen of verloren had, werd simpelweg gemeten aan wie de meeste klappen had gekregen. Een groep *Siders* van de andere voetbalclub laten vluchten was natuurlijk een overwinning *avant la lettre*. Heel vaak trok de Winterslaggroep aan het langste eind, natuurlijk ook wel eens aan het kortste. Maar dat hoorde erbij volgens de R-Siders. Tegen elke groep is er doorheen de tijd wel iets gebeurd. De ene wedstrijd maar een bagatel, de keer daarop een massale knokpartij. Met bepaalde groepen waren de confrontaties schering en inslag doorheen de jaren '70 en '80. In de beginjaren had het hooliganisme vooral iets territoriaals. Er werd geprobeerd elkaars vak in te nemen of elkanders sjaals of mutsen buit te maken. Sides probeerden elkaar de loef af te steken in, maar ook rond het stadion.

“Zu” (Genkie, ex R-Side):

Geboren en getogen in Winterslag-cité, hing ik al van kindsbeen af rond de Noordlaan bij thuismatchen van de ‘Vieze Mannen’. Als jong gastje heb ik al op vroege leeftijd veel ongeregelheden van de harde kern kunnen aanschouwen. Wij keken op naar bepaalde figuren die veel aanzien hadden. Zo had je ‘F’, een legende in Winterslag. Daar spreken ze de dag van vandaag nog over. Deze man was een echte barbaar, hij was een leider waar iedereen ontzag voor had. Hij blonk altijd uit in moed en durf.

“E” (Genkie, ex R-Side):

Een dergelijk figuur als F. heb ik daarna nog zelden gezien in de hooliganscene. Hij had indertijd altijd een vlag aan een bamboehouten stok bij zich. Deze kon hij met een schroefsysteem onmiddellijk omvormen tot een korte stok die perfect in de hand lag voor een man-tegen-mangevecht. Het was iemand die nooit omkeek of er wel genoeg volk mee was. Hij ging er gewoon volop in, zonder twijfelen, zo werd hij bekend en berucht bij Winterslag. Een machtig

beeld dat voor eeuwig op mijn netvlies gebrand staat, is toen hij drinkend aan een grote rieten wijnkruik op de hekken zat om de match te volgen. Die ledigde hij dan op zijn gemak, terwijl hij de Vieze Mannen aanmoedigde.

In oktober 1979 stond de verplaatsing naar Sclessin op het programma voor Winterslag. Ook de harde kern maakte de verplaatsing naar de Vurige Stede, die zijn naam alle eer aandeed die dag. Vóór de wedstrijd kwam het tot een vechtpartij tussen de supporters van beide clubs. In de chaos verdween F. samen met de Luikse hooligans. Hij werd letterlijk ontvoerd naar hun vak achter de goal. Daar beleefde hij misschien wel zijn slechtste avond als supporter van Winterslag. In het vak van de Luikenaars moest hij het zwaarste verlies van Winterslag ooit meemaken: 12-0. Om het nog erger te maken, kreeg F. bij elke goal van Standard ook nog eens een pak rammel. Zo duurde de wedstrijd twaalf doelpunten lang met steeds opnieuw de vuisten van de Luikse harde kern die op hem neerkwamen. De terugwedstrijd op de Noordlaan, in de tweede seizoenshelft, stond natuurlijk in het teken van revanche voor F. De harde kern van de Vieze Mannen was in groten getale aanwezig om hun leider te wreken. Wat deze wedstrijd extra beladen maakte, was het feit dat Standard op het veld van Winterslag een grote stap naar de titel kon zetten. Als er iets is wat een voetbalsupporter kan missen als kiespijn, is het wel een rivaal die op die manier komt triomferen in zijn stadion. Zo een vaart zou het echter niet lopen. Na negentig minuten wisten de Vieze Mannen er met een 1-0 thuiszege voor te zorgen dat de Luikse Rouches konden fluiten naar een nieuwe titel. Dit werd door de Limburgers gevierd alsof ze zelf de titel gewonnen hadden. De talrijk meegereisde Standardfans werden met veel hoongelach uitgewuifd. Na affluiten kroop F. over de omheining, liep het veld over, recht naar het vak met de Standardsupporters. Vervolgens klom hij op de hekken en vierde er dat *zijn* Winterslag, Standard de titel afhandig had gemaakt. Het was natuurlijk ook een persoonlijke revanche voor de heenwedstrijd. Terwijl hij bovenop de hekken stond te vieren, probeerden de Rouches hem van het hek te trekken. Maar F. was die dag onaantastbaar.

Buiten het stadion kwam het nog tot vechtpartijen en was de wraakactie voor iedereen, maar vooral voor F. een voldongen feit.

“Zu” (Genkie, ex R-Side):

F. hield er indertijd ook een traditie op na, waarbij hij na de opwarming over de hekken kroop en de achtergebleven voetballen in het doel voor de R-Side trapte. Elk doelpunt van F. werd op luid gejuich van de thuisaanhang onthaald. Bij een stadsderby tegen Waterschei probeerde iemand van de bezoekers hetzelfde te doen. De arme man werd echter van het veld geklopt voor hij goed en wel een bal had aangeraakt. Er liepen bij Winterslag veel harde jongens en vooral speciale karakters rond. Ik kan ze me nog zo voor de geest halen. Het was vooral eind jaren '70, begin jaren '80, een zootje ongeregeld. Er liepen skinheadtypes rond met typische Dr. Martens, rockers en links en rechts een hanenkam. Er was ook een kerel uit Zonhoven met de bijnaam 'Bud Spencer', dit was een oudere gast die als twee druppels water op de kompaan van Terrence Hill leek. Hij had vaak een roodzwart gestreepte, gebreide trui aan en stond steevast de match te bekijken terwijl hij met een hand boven zijn hoofd de draad vasthield. Zijn onderarmen waren net twee dikke, massieve tafelpoten. Op de tribune was het in ieder geval een bonte meute.

“E” (Genkie, ex R-Side):

Er waren vroeger een paar zeer beruchte families bij de R-Side; echte jongens van de cité met een stevige reputatie in Genk en ver daarbuiten. Je wist op voorhand dat, wanneer er bepaalde gasten bij waren, de voetbalavond zou ontaarden in geweld. Een aantal mannen van de geduchte Genkse motorclub, de Tarantula's, was ook lid. Daarnaast was er nog 'Scatman', een echte old school hooligan.

“Scatman” (Genkie, ex R-Side):

Ik ben afkomstig uit een klein Noord-Limburgs provinciestadje. Voetbalgek als ik van kindsbeen af al was, kon ik als twaalfjarige mijn geluk niet op toen onze lokale voetbalclub eind jaren '60 in de running was om op te gaan naar de Tweede klasse. We speelden een uitmatch ergens in Wallonië. Er reden

een paar bussen uitgelaten supporters mee, die hun hoop op een promotie hadden gesteld. Onderweg waren de meesten al zwaar beschonken. Onder de meegereisde supporters, ook heel wat beruchte lokale vechtersbazen. Onderweg werd er serieus gezopen en op de wedstrijd zelf was het feest op de tribunes. Als die volwassen mensen riepen, dat weergalmd, het was prachtig! Plotseling brak er tumult uit en een paar lokale veldwachters moesten de orde komen handhaven. Dit tot groot jolijt van iedereen uit ons kamp. De veldwachters probeerden hun gram te halen en deelde een paar rake klappen uit, hetgeen natuurlijk niet in goede aarde viel. Vervolgens hebben ze die agenten meegenomen op de bus en hun wapens afgepakt. Na een helse busrit vol bedreigingen en vernederingen, hebben ze er die ordehandhavers toen bij ons aan het kanaal uitgegooid. De mannen die hier een hoofdrol in gespeeld hadden, genoten een verrijkende reputatie op het vlak van vechten bij ons in de stad. Dat avontuur vond ik geweldig, die baldadigheden en het lak hebben aan de wet en daarbovenop het voetbal: schitterend! Die bewuste avond had ik de verslavende componenten van het hooliganisme, dat op dat moment nog niet bestond in een georganiseerde vorm, kunnen proeven. Ik was ook supporter van de Vieze Mannen. Het was voorspelbaar en quasi onvermijdelijk dat ik later aansluiting vond bij de harde kern...

Winterslag - Arsenal, the Millwall of Belgium...

Winterslag was tijdens het seizoen 1980-1981 vijfde geworden in de competitie en dit leverde een plaats op in de UEFA Cup. In de eerste ronde werd het Noorse Bryne FK uitgeschakeld. Dit leverde Winterslag in de tweede ronde een dubbele ontmoeting met de Engelse grootmacht Arsenal op. Winterslag speelde op 20 oktober 1981 eerst thuis tegen de Londense club. In de dagen voor de wedstrijd had het zwaar geregend en de grasmat was herdoopt tot een ideaal slagveld voor de rood -zwarte spelers. De Arsenal supporters die de verplaatsing maakten, hadden al veel geruchten opgevangen over de Genkse mijnwerkersclub. Wat volgt, is een van de getuigenissen van een bezoeker die destijds de verplaatsing maakte naar Genk:

“Arsenal supporter”:

Went by train and ferry via Brussels, remember on journey someone referring them as ‘The Millwall of Belgium’. (authentieke tekst, red.)

De Arsenal supporters die onderweg waren naar Genk, waren dus al opgewarmd door de verhalen die ze op de ferry te horen kregen over ‘The Millwall of Belgium’. Voor de niet-kenners: Millwall had misschien wel de meest gevreesde reputatie in Engeland op het vlak van hooliganisme. Deze geruchten waren misschien wat overdreven, maar het zou een zeer warme avond worden aan de Noordlaan. De Londense supporters namen, onder andere, een café van de Winterslagsupporters in. Hierop kwam echter reactie van de plaatselijke harde kern.

“Arsenal supporter”:

Anyway, it was a proper two bob town. Most Arsenal ended up drinking in their supporters bar. One jumped through the window, usual unorganized European crap at that time no turnstiles etc...

(authentieke tekst, red.)

Er werd een aanval ingezet op het café, dat vol zat met Arsenal supporters. Hierbij werden allerhande wapens gebruikt: glazen, flessen, verwarmingsbuizen,... Ook had een aantal jongens hun motorhelmen opgezet. Dit was vrij inventief, want de bezoekende supporters gebruikten ook alle wapens die ze konden vinden. Op het hoogtepunt van de aanval sprong er zelfs een Winterslagsupporter door het grote raam van het café. De politie en Rijkswacht kwamen tussenbeide en dreven beide supportersgroepen met veel moeite uit elkaar.

“E” (Genkie, ex R-Side):

Wij probeerden die Engelsen ook steeds opnieuw in een hinderlaag te lokken. Dan gingen we met een paar man op hun in, om vervolgens weer achteruit te lopen. Om de hoek stonden we dan klaar met een grote bende hooligans. Plotseling kreeg een maat van mij bij zo een actie een baksteen op zijn hoofd gesmeten en werd afgevoerd.

“Atalanta” (Genkie, Ultras):

Die Engelsen waren uiteindelijk maar met een tweehonderdvijftig man, maar wel allemaal hooligans. Daar waren geen normale supporters bij. Wat ik mij nog in het bijzonder kan herinneren, was dat er bij Arsenal een zwarte in de frontlinie stond, hij had een lange lederen jas aan en eiste een bijzondere hoofdrol op bij de gevechten. Begin jaren '80 vierde het hooliganisme echt hoogtij in Engeland. Deze gasten waren gekomen om te knokken, dat was duidelijk.

“Arsenal supporter”:

Anyway we go in through gate. The official arsenal section is on the far side and you have to walk through their end to get to it! Goes of for a while seem to remember one of theirs having some sort of helmet on!!! (authentieke teks, red.)

Het stadion van Winterslag was echter helemaal niet voorzien op Europese wedstrijden en zeker niet tegen grote clubs als Arsenal. In het stadion was er wel een apart vak voorzien voor de Engelsen, maar geen aparte ingang. Integendeel, de Londense aanhang moest via het vak van de plaatselijke spionkop om tot hun eigen plaatsen te komen. Het gevolg laat zich al raden; het ging volledig fout op de tribunes. Beide groepen gingen om de beurt op elkaar in, waarbij stevig werd gevochten en er aan beide kanten gewonden vielen. Ook nu kwamen de motorhelmen weer goed van pas. Het duurde een hele tijd voor de politie er in slaagde om beide groepen uit elkaar te halen. Dit was immers al de tweede grote confrontatie op dezelfde dag en opnieuw had de politie de grootste moeite om beide fracties te scheiden.

“Arsenal supporter”:

Terry Neill comes out to appeal for calm and some nutter from Essex lobs a brick at him. (authentieke tekst, red.)

Niet veel later ging het in een ander segment van het stadion weer fout, zo bleef het de rest van de wedstrijd over en weer gaan. Daarbij lieten beide groepen zich niet onbetuigd. De Arsenal supporters bekogelden daarbij niet

enkel de rood -zwarte aanhang, zelfs hun eigen trainer, Terry Neil, werd het slachtoffer van de werp- en smijtwoede van de *Gooners*.

“E” (Genkie, ex R-Side Winterslag):

Het was al de hele tijd knokken geblazen met die Engelsen. Voor de match buiten het stadion, daarna in het stadion toen zij binnen kwamen en ons moesten passeren. Toen vervolgens iedereen een beetje gekalmeerd en uitgeraasd was, sprongen enkele Winterslag-hooligans over de draad en liepen via het speelveld naar het vak met Arsenalfans. Daar trokken ze vervolgens een Engelse vlag van de draad en brachten die onder luid gejuich mee naar ons vak. Daarna was het natuurlijk opnieuw vechten geblazen. Toen ik oog in oog stond met een Engelsman, bleef die maar roepen: “You fucking animals!”

“Arsenal supporter”:

After the game it kicks off big style, muggings and big off with locals. Arsenal eventually rounded up at gunpoint, put in to two army trucks and escorted to the station on return to Brussels. (authentieke tekst, red.)

Ook na de wedstrijd was het nog niet gedaan. Zowel de Vieze Mannen als de *Gooners*, de bijnaam van de Arsenal harde kern, hadden nog energie over voor een laatste ronde. Opnieuw werd alles wat voorhanden was, door beide groepen als wapen gebruikt, waarbij er stevig op elkaar in werd gebeukt. Om de hooligans eindelijk te kunnen scheiden, moest de aanwezige Rijkswacht haar vuurwapens trekken. De baldadige Arsenal supporters werden in twee Rijkswachttrucks geladen, afgevoerd naar het station in Genk en onmiddellijk op een trein met bestemming Brussel gedirigeerd, waar de meeste Engelsen in hotels verbleven.

“E” (Genkie, ex R-Side Winterslag):

Na de wedstrijd was er opnieuw tumult rond het stadion. De politie begon daarom zoveel mogelijk Winterslaggasten op te pakken. Dit zorgde er voor dat de rust uiteindelijk weerkeerde. Daarna hebben ze die Engelsen ontzet. De gebeurtenissen en het geweld rond deze wedstrijd, zullen voor mij altijd en

eeuwig op nummer een staan qua beleving en intensiteit. Ik liep daarna nog vijftientig jaar mee, ook nog na de fusie, tot in het nieuwe millennium zelfs. Maar dit avontuur is, voor mij persoonlijk althans, nooit meer geëvenaard. Bovendien was dit ook voor ons de echte geboorte van de R-Side.

“BC” (Genkie, Kick-Side):

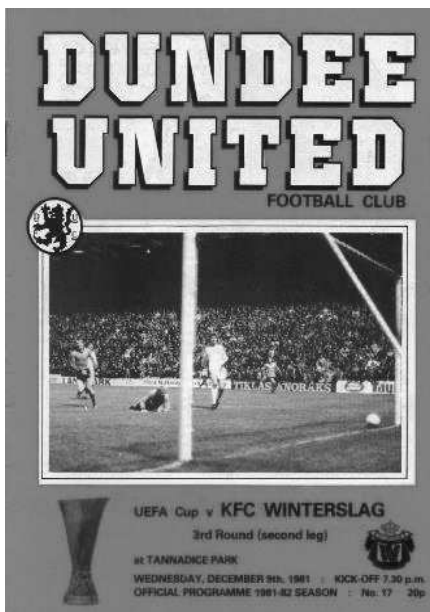
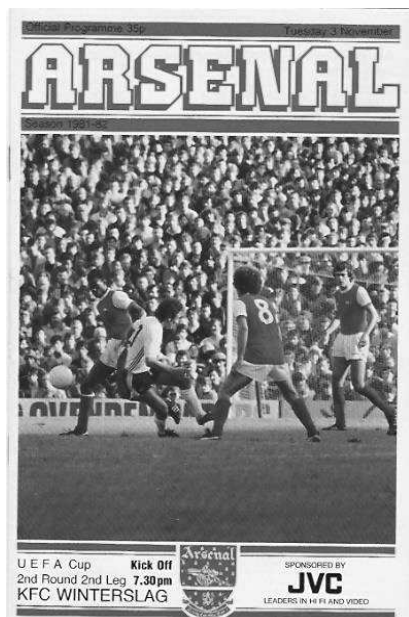
Ik was nog jong en bezocht deze wedstrijd met mijn vader. Ik kan me nog goed herinneren dat wij die Engelsen zagen afkomen, barbaren waren het! Zo haalden ze veel baldadigheden uit. Er stond een kraampje met allerlei supportersattributen zoals sjaals, petten en vaantjes.

Het kraampje werd in slechts twintig seconden geplunderd door een troep bezopen Engelsen. Dit maakte een diepe indruk op mij als broekventje...

“Atalanta” (Genkie, Ultras):

Bij de terugmatch in Londen beleefden de Vieze Mannen, om eerlijk te zijn, toch wel bange momenten. In het stadion kon je zien dat buiten de Engelsen massaal samentroepen om hun gram te halen. Er stonden in Londen trouwens veel meer hooligans dan die tweehonderdvijftig van op de Noordlaan op ons te wachten. De Winterslagsupporters zijn toen ontzet door een leger van ‘Bobbies’.

Uit veiligheidsoverwegingen werd hen aangeraden om niets te zingen, te roepen of anderen uit te dagen buiten het stadion. Het bleef, in vergelijking met de heenmatch, vrij rustig rond het Highbury-stadium

Standard Hell-Side, gezworen vijand

Zoals al bleek uit de gebeurtenissen rond de roemruchte leider F., eind jaren '70, is er van een goede verstandhouding tussen Winterslag en Standard nooit enige sprake geweest. Herhaaldelijk kwam het in de jaren '80 tot ernstige incidenten tussen beide supportersgroepen. Wanneer beide clubs tegen elkaar speelden, was de kans op geweld steeds opnieuw zeer reëel. In 1981 ontstond tevens de Luikse Hell-Side. Deze Hell-Side werd, onder andere medio jaren '80, in de val gelokt in Winterslag. De getuigenissen hierover konden wel eens voer zijn voor een scène uit een oude bendefilm en dito setting. De Luikenaren waren met een grote groep hooligans present in Winterslag, op zoek naar actie. Een paar jonge gasten van de R-Side moesten na de wedstrijd de Luikse hooligans gaan provoceren. Het doel was de HellSiders tot over de spoorbrug op de Noordlaan lokken en dit recht in een hinderlaag van de thuisgroep. Aanvankelijk moeten de Standard hooligans gedacht hebben dat het gemakkelijk zou zijn tegen die paar jonge gastjes. Toen ze echter over de brug

waren, sprong de hele R-Side uit de struiken. De Luikenaars hebben toen, naar verluid, een zeer serieuze rammeling gekregen. Meerdere Hell-Siders liepen ernstige verwondingen op. Het verrassingseffect had duidelijk in het voordeel van de Vieze Mannen gespeeld. Een andere memorabele match tussen Winterslag en Standard, werd in 1981 gespeeld op een doordeweekse woensdagavond. De wedstrijd onttaarde in grootschalig supportersgeweld en dit door toedoen van scheidsrechterlijke dwalingen ten nadele van Winterslag. De wedstrijdleider van dienst, Alex Ponnet, was kop van jut voor de Vieze Mannen. De krant kopte boven een uitgebreid artikel: "Kleine oorlog na voetbalwedstrijd te Winterslag!" De ondertitels luiden: "Zeven politiemannen en rijkswachter gewond", "Oproerkraai door hond gebeten" en "Zware schade aan voertuigen en personenwagens".

In de slotminuten van de wedstrijd werd, bij een duidelijke handsbal in het strafschopgebied van Standard, geen strafschop toegekend aan Winterslag. Voorheen werden ook al twee doelpunten van de Vieze Mannen afgekeurd. De laatste discutabele fase was voor de R-Side de spreekwoordelijke druppel. Er werden allerlei projectielen richting Ponnet gegooid. Toen de politie de orde wilde herstellen, gooiden ze tevens een agent een bierfles in het gezicht. De side ging tekeer en probeerde het veld te bestormen. De politie verhinderde dit ternauwernood door een linie te vormen voor het vak. Sommige individuen konden alsnog op het veld geraken en wilden de scheidsrechter te grazen nemen, maar deze kon op de valreep de kleedkamers in vluchten. Na de wedstrijd haastten de volledige R-Side en ook tal van misnoegde Winterslagsupporters zich naar buiten, richting de hoofdtribune. Ze wilden Ponnet lynchen en hier werd hij geacht naar buiten komen. Ze probeerden binnen te geraken via de hoofdingang, maar die werd wederom bewaakt door de politie. Het duurde niet lang alvorens de volkswoede zich tegen de politie keerde. De ordetroepen werden massaal bekogeld met stenen, glazen en andere voorwerpen die dienst konden doen als projectiel. Er heerste al snel volledige anarchie. Voertuigen van de politie werden vernield, bumpers werden er af getrokken, spiegels afgeslagen. Er werd stevig gevochten tussen

de politie en de fanatieke Vieze Mannen. Ook de politiehonden werden ingezet en deze lieten flink hun tanden voelen. Er vielen meerdere gewonden bij de ordehandhavers, dit door rondvliegend geschut. Deze orgie van geweld bleef duren tot uren na de wedstrijd. Alex Ponnet is pas laat in de nacht via een achteruitgang naar buiten gesmokkeld en is, gelukkig, heelhuids weggekomen die avond.

“Zico” (ex R-Side):

Overall waar je kon kijken zag je blinde razernij. De mensen wilden Alex Ponnet lynchen. “Dief! Dief! Dief!” werd gescandeerd. De flikken beschermden de ingang naar de kleedkamers. Er zijn toen ook enkele combi’s van de flikken op hun zij gelegd, het ging helemaal los! Winterslagspeler Eric Vanlessen had, als enige Vieze Man, Ponnet een hand gegeven na de wedstrijd. Dit was de aanhang niet ontgaan. De supporters hebben zijn auto, voor die hand aan de scheidsrechter, volledig afgebroken. Hij werd op dat moment gezien als een verrader die heulde met de vijand. De Winterslagsupporters waren echte fanatiekelingen ...

Anderlecht O-Side

Met de roemruchte harde kern van Anderlecht zijn er, gedurende de veertig jaar gewelddadige fancultuur in het Genkse, nog de meeste confrontaties geweest. Hoewel er gesproken wordt over diepe haat, werd er ook ontzag getoond voor de slagkracht, durf en reputatie van de Anderlecht-hooligans. Begin jaren '80, bij de match Winterslag-Anderlecht, stond de R-Side op zijn vertrouwde plek in het stadion. Er was in die tijd ondertussen toch al gezorgd voor een vorm van afscheiding tussen de thuissupporters en de bezoekers. Dit zou de O-Side van Anderlecht echter niet tegenhouden om een offensieve actie op poten te zetten. De bezoekende harde kern baande zich een weg door de afsluiting in het stadion en trok in strijdorde op, richting de R-Siders. Die zagen hun Brusselse rivalen afkomen en bereidden zich voor op de confrontatie. Beide kampen stortten zich vervolgens op elkaar op de tribunes. Langs beide kanten vielen klappen en wilde niemand ook maar een duimbreed toegeven. Op een bepaald moment gingen de strijdende partijen uit elkaar voor een korte adempauze.

Dit was het ogenblik dat een hooligan van Anderlecht een extra duit in het zakje deed. Uit het niets haalde hij een enorm slagersmes boven. Niet zozeer om het te gebruiken, eerder als een afschrikmiddel om de jongens van Winterslag op een afstand te houden. Onbevreesd en met het mes voor zich uit stapte de O-Sider de ontstane ruimte in, tussen de twee vechtende groepen.

Het idee keerde zich echter tegen hem en bij uitbreiding ook tegen de rest van de O-Side. Het mes werkte net als een rode lap op de R-Side, die niet achteruit deinsde, maar net op de bezoekers afstormde. Het regende vuisten en trappen en de Anderlechtse harde kern werd in een ruk achteruit gedreven door de losgeslagen R-Side. De Brusselaars trokken zich terug in hun eigen vak, waarop de R-Siders voldaan terugkeerden naar hun plaats op de tribunes. De aanval werd met succes gecounterd.

“E” (ex R-Side):

Deze keer hadden we de O-Side laten vluchten, maar dat was niet altijd het geval. Zeker als jonge gasten hadden we veel respect en ontzag voor de Brusselaars. Een andere keer stormden een aantal O-Siders met bivakmutsen de kantine aan ons vak binnen. “We are from Brussels!” riepen ze. Op een jonge gast maakt zo iets wel indruk. De harde kern van Anderlecht was er altijd wel, dat moet ik ze nageven, zij waren voor het begin van de jaren '80 al vrij goed georganiseerd.

“Zico” (ex R-Side):

Wij waren eigenlijk allemaal kleinere groepen gasten die samenkwamen onder de naam R-Side. Maar dat was rond de voetbalwedstrijden zelf. Daarbuiten trokken we vooral op in die aparte groepjes. Wij waren van Diepenbeek en Hasselt al zeker met twintig tot veertig man die de R-Side mee vorm gaven destijds. Voor wedstrijden tegen Anderlecht, brachten we met gemak veertig man op de been. Niet alleen onze groep, heel de R-Side was dan op volle sterkte. Want als er één club was, met hun supporters, waar we een hartsgrondige hekel aan hadden, dan was het RSCA wel. Voor zulke matches was de R-Side steevast met zeker honderdvijftig gasten die er voor wilden gaan. De wedstrijden tegen de grote sides zoals Anderlecht, Brugge, Antwerp en Standard, waren natuurlijk de topaffiches voor de R-Side.

“E”(ex R-Side):

Zo werden we, na een wedstrijd tegen RSCA, met ons groepje jonge hooligans eens ingesloten door een groep O- Siders. We konden geen kant op en daar maakten ze gebruik van door tergend te roepen en ons zo nog extra te intimideren. Gelukkig waren ze vrij correct en wilden ze ons alleen maar bang maken.

Wij waren toen nog maar een jaar of zestien, zeventien, terwijl zij volwassen twintigers waren. We maakten trouwens ook eens identiek hetzelfde mee met hooligans van AA Gent. Zij hadden wel de pech dat dit werd opgemerkt door enkele oudere R-Siders, waardoor de Gentenaren een zeer zware afstraffing

krege. De Gentenaren waren dan ook niet van hetzelfde kaliber als de OSiders

...

Op Winterslag had je ook een spionkop, die stond op de overdekte staantribune. Iedereen die ooit een thuiswedstrijd van KFC Winterslag heeft meegemaakt, kan zich vast en zeker nog die befaamde rood -zwarte bak herinneren. Daar stond deze supportersgroep om de Vieze Mannen aan te moedigen. Dat waren geen hooligans, maar gewone fanatieke, luidruchtige Winterslagfans. Een van hen, bijgenaamd 'Snor', had zo een luide stem dat hij boven alle andere, luidkeels aanmoedigende, Winterslagsupporters uit kwam. Snor zou een van de fanatiekste zijn uit de spionkop met een quasi overdreven clubliefde. Zo bleef hij regelmatig in het stadion slapen, omdat hij er zo graag was. Tijdens een Winterslag - Anderlecht werd onze spionkop aangevallen door de O-Side. Onze harde kern stond achter de goal. Toen wij dit in de gaten kregen, sprongen we met zestig à zeventig man over de hekken en liepen via het speelveld naar de rood -zwarte bak, om hen te assisteren in het gevecht met de Brusselaars. Dat waren knotsgekke confrontaties die nu niet meer denkbaar zijn. Toen zijn zeker vijf O-Siders afgevoerd naar het ziekenhuis.

"Scatman" (Genkie, Ex R-Side):

Ik weet nog dat ik bij deze rel plotseling iemand van de O-Side vast had met mijn hand in zijn mond, aan de binnenkant van zijn wang. Hij schreeuwde het uit van de pijn, maar ik liet hem niet los. Hij kon ook niet bijte, want ik had zowel mijn wijs- als mijn middelvinger langs zijn tanden zitten. Gelukkig maar. Dit was een zeer harde confrontatie. Vroeger had je bij ons ook R., een beer van een kerel, echt knettergek. Tijdens WinterslagAnderlecht, ergens omstreeks 1983, gingen we het bezoekersvak aanvallen.

R. trok de kop met een grote hakbijl, dat was een imponerend zicht. Ik ben eens samen met hem opgepakt. Op het politiekantoor gooide hij toen een stoel naar de agenten.

We hadden vroeger ook een Griek bij ons, die tot alles in staat was. Zulke gasten waren goud waard, dat waren monumenten binnen de R-Side.

Antwerp X-Side

FC Antwerp is niet alleen 's lands oudste voetbalclub met stamnummer 1, het geniet ook de twijfelachtige eer de oudste side van het land te hebben. De XSide werd gesticht in het jaar 1976 en de *Sinjoren* genieten tot op heden een geduchte reputatie. Ze worden alom nog steeds beschouwd als een van de topgroepen in België. Medio jaren '80, schreef een Antwerpse hooligan het boek *'Ik, van de X-Side'*. Het was een bundeling van verhalen over zijn persoonlijke avonturen met de X-Side van FC Antwerp. Op bladzijde zestig van het boek, beschrijft hij een zeer gewelddadige confrontatie in Winterslag. Tijdens een rel werd er geschopt en geslagen. Ook barkrukken en glazen werden ingezet bij het memorabele gevecht. Het was zo brutaal dat de schrijver vreesde dat zijn hoofd van zijn lijf zou getrapt worden. Een Antwerpenaar zou aan het vechten een afgescheurd oor hebben overgehouden. Langs beide kanten eindigden supporters in het ziekenhuis. Naar eigen zeggen was de X-Side present met een honderdvijftigtal. In de straten rond het stadion werd er gevochten met de Winterslagaanhang. Een tiental Antwerpenaren werd gearresteerd. Bovendien won Antwerp die bewuste avond met 0-3 op de Noordlaan.

"E" (Genkie, ex R-Side):

We belandden, tijdens een bepaalde wedstrijd tegen Antwerp, ook eens in een vrij bizarre, ongebruikelijke situatie. Wij stonden op de tribune en aan de achterzijde passeerde heel onverwacht de X-Side. Beide groepen bleven elkaar een minuut lang aanstaren. Het was raar dat er niet meteen geknokt werd, het was anders dan we gewend waren. Plots nam iemand van onze groep een steen. Iemand van Antwerp riep: "Niet gooien, laat het maar zo voor vandaag." De X-Side ging daarna verder richting hun vak.

Dit was het jaar na de zware rellen tegen Antwerp, toen iemand van de X-Side zijn oor afscheurde.

“Zico” (ex R-Side):

In Antwerp werden we ook eens met zijn allen omsingeld door een grote groep van de X-Side. Dat was in het seizoen 1980-1981, toen we Europees voetbal haalden. De Antwerpenaars stonden onze bussen op te wachten. Ze gooiden met flessen en stenen, dat waren voor ons bange momenten die ik nooit meer zal vergeten. Verschillende Winterslagsupporters zijn toen met een ambulance afgevoerd.

“Scatman” (Genkie, ex R-Side):

Die wedstrijd in Antwerp was ik met een paar R-Siders meegereden met een bus gewone supporters. Die X-Siders kwamen tot bij ons op de bus, er werden toen klappen uitgedeeld in het gangpad van de bus. Antwerp was echt dé side op dat moment. Een van hun topgasten had een tattoo van RAFC onder zijn oogkas. Dat was vrij extreem, zeker in die tijd. Ik hield ook oprecht van Winterslag, maar om dat nu op mijn gezicht te laten tatoeëren ging me toch wat te ver. Als de X-Side naar Winterslag afzakte, moesten we echt zorgen dat we een grote groep hadden, die waren gek! Dat was een risicomatch van de hoogste categorie. Ik kan me herinneren dat de flikken mij toen ook eens met de handboeien aan de draad vastgemaakt hebben. “Voila, kijkt gij nu maar voetbal” zeiden ze.

“Zu” (Genkie, ex R-Side)

Samen met een paar kameraadjes van rond de twaalf jaar, probeerden we ons eigen ding te doen bij thuiswedstrijden. Wij waren indertijd echte boefjes. Als er auto's van de tegenstander bij ons in de straat geparkeerd stonden, sloegen we er zonder genade de spiegels af. Bij een wedstrijd tegen Tongeren, kropen we eens met een achttal jonge gastjes in de struiken, wachtend op een bus. Toen de supportersbus voorbij kwam, begonnen we met stenen te smijten. Tot onze grote verbazing stopte de bus en moesten we lopen voor ons leven. Gelukkig kenden we alle steegjes en verstopplekjes in de cité. Dit waren onze eerste stappen naar de harde kern. Als clubs zoals Antwerp kwamen, was het voor ons ook erg spannend. We werden dan gewaarschuwd door de oudere R-Siders om voorzichtig te zijn en goed bij elkaar te blijven...

Beerschot King-Side, Ratten!

In het seizoen 1986-1987, had de harde kern van Beerschot al heel vroeg, nog voor het begin van de wedstrijd, plaatsgenomen in het vak van de R-Side. In het vak van de rivaliserende side gaan staan is een duidelijke en openlijke provocatie. Elke harde kern heeft zijn eigen tribune om de wedstrijd te volgen, een eigen territorium in het stadion. In Engeland heette dit *'taking the end'*, hetgeen betekent dat je de tribune inneemt, meer specifiek de tribune waar de vijand staat. De groep wiens territorium wordt ingenomen, heeft dan maar een mogelijkheid om gezichtsverlies te vermijden: met geweld de vijand uit hun stek verdrijven. Voor de Antwerpenaars was deze oorlogsverklaring aan de R-Side echter niet voldoende. Om nog wat meer olie op het vuur te gooien, hadden ze ostentatief een dode rat aan de hekken gehangen. Niet toevallig, aangezien de bijnaam van Beerschot *'Ratten'* is.

"Scatman" (Genkie, ex R-Side):

De King-Side van Beerschot had ons echt verrast door al zo vroeg af te zakken naar de Noordlaan. Ze waren er ruim voordat wij normalerwijze begonnen te verzamelen. Op die manier verkregen zij een zekere vrijheid in en rond ons stadion. Toen wij dat te horen kregen, hebben we gewacht tot we voldoende gasten bij elkaar hadden en zijn er toen ingevlogen.

Enmaal in het stadion aangekomen, werd er niet getalmd om de bezoekende King-Side op hun plaats te zetten. Ze stormden op de indringers af die bedolven werden onder een regen van slagen en trappen. De provocatie van de bezoekers werkte als een rode lap op een stier. In dit geval een kudde woeste stieren die tegen elke prijs hun territorium wilden heroveren. De R-Side was razend! Het duurde dan ook niet lang voor de harde kern van Beerschot moest wijken en uiteindelijk de benen nam. Ook het dode beest werd van de hekken gehaald en in het bezoekersvak gegooid. Beerschot had een poging gewaagd, maar die werd vlijmscherp gecounterd door de R-Side. Toch volstond dit alles

niet voor de Vieze Mannen en na de wedstrijd werden de Antwerpenaren opnieuw opgezocht voor een confrontatie.

“Scatman” (Genkie, ex R-Side):

Na de match is er toen opnieuw zwaar gevochten. Er werd langs onze kant ook geschoten met een lichtkogel, afgevuurd uit zo een speciaal klein pistooltje, leuke hebbedingen waren dat. In Engeland en Duitsland waren die erg populair. De lichtkogel ketste over de grond tussen de bussen door toen wij de aanval inzetten. Tussen de bussen hebben we vervolgens nog zwaar gevochten met de Beerschotter, die ook een zeer zware en gerespecteerde groep waren, trouwens! Ik weet nog dat zij het op een bepaald moment niet meer konden houden en terug op hun bus moesten vluchten. In deze vlucht kon er nog een King-sider bij zijn been worden gegrepen. Hij viel toen zeer ongelukkig met zijn hoofd op de trappen van de bus en werd door andere Beerschot supporters aan zijn armen naar binnen getrokken. Weer een zeer bewogen dag in en rond de Noordlaan... “E”(Genkie, ex R-Side):

De King-Side van Beerschot was de tweede Belgische groep, na de X-Side, die zich naar Engels model side noemden. Ze hadden ook een leider die overal in België bekend of, beter gezegd, berucht was. Wij hadden ook enkele voortrekkers die knettergek waren. Ik kan me nog herinneren dat eind jaren '70 een heel deel Beerschot supporters in onze kantine zaten. F., onze toenmalige leider heeft ze toen zo goed als alleen naar buiten gewerkt. Dat waren barbaarse taferelen die voor eeuwig op mijn netvlies gebrand staan. De confrontaties waren keihard en gemeen vroeger.

Altijd prijs!

Met eerder genoemde sides vonden er, volgens de gewezen R-siders, tot en met het jaar 1988 op en rond de Noordlaan de meeste en zwaarste ongeregelde plaatsen plaats. Veel van deze gebeurtenissen zijn ondertussen al dertig, vijfendertig of zelfs veertig jaar geleden. De geïnterviewde Vieze Mannen gaan er prat op, dat er met iedere bestaande side minstens één keer gevochten werd, al kon dit in sommige gevallen zeer kleinschalig en minder significant zijn. Er waren ook meerdere kleinere hooliangroepen. Deze

hadden misschien niet dezelfde kwantiteit als de Anderlechtse O-Side of Brugse East-Side, maar ze compenseerden deze aantallen wel met lef of uitzonderlijke gedrevenheid om te vechten.

“Zico” (ex R-Side):

Met de harde kern van KV Mechelen is er, in de jaren '80 rond de Noordlaan, ook eens serieus geknukt. Het was de halve finale van de beker van België. De S-Side, de harde kern van KVM, had geprobeerd om ons tijdens de wedstrijd aan te vallen. Er werd door hen met stenen en allerlei andere projectielen gegooid. De politie kon toen een grote confrontatie vermijden. Na de wedstrijd revancheerden wij ons. Met de hele R-Side konden wij doorbreken tot bij de supportersbussen van KV Mechelen. Daar hebben we de S-Side een pijnlijke afstraffing bezorgd.

“Zu” (Genkie, ex R-Side):

Tijdens die match tegen KVM, hoorden we plotseling een luid geschreeuw en meteen daarna vlogen er een hoop stenen onze richting uit. Ik weet nog goed dat 'Festo' naast mij stond. Toen wij na dat bombardement onze tegenaanval inzetten, ging de S-Side weer achteruit. De flikken hebben hen toen eigenlijk gered, want er vielen op dat moment niet echt veel rake klappen. Nog niet, tenminste... Na de wedstrijd hebben we ze toen echt aangepakt tussen de bussen. De R-Side was overal en sommige Mechelaars kropen onder de bussen op zoek naar bescherming.

“Zico” (ex R-Side):

Een andere keer bij een uitwedstrijd Achter De Kazerne, in Mechelen, kreeg ik het wel eens benauwd. Wij liepen daar met drie Vieze Mannen en plots verscheen er een groepje S-Siders voor ons. Een van hen trok een mes. Ze werden gelukkig verjaagd door andere mensen die dit zagen gebeuren. We hebben toen echt geluk gehad.

“E” (Genkie, ex R-Side):

Er waren vroeger gasten bij de R-Side die hun tijd ver vooruit waren. Zo was er een beruchte Winterslagsupporter, die indertijd inspiratie opdeed bij de

hooligans van FC Köln. Die hadden in die tijd al een beruchte groep en hij woonde daar regelmatig wedstrijden bij, een soort hooliganexcursie zeg maar. Hij stond bekend als genadeloos vechtersbaas.

In Mechelen kwam hij eens in zijn eentje tegenover een overmacht van KVMhooligans te staan. Hij vocht er zich, net als in een filmscène, uit door veelvuldig en snel kopstoten uit te delen. Later is hij in Keulen gestorven aan een overdosis drugs. Het leven kan helaas ook de verkeerde kant opgaan...

“E” (Genkie, ex R-Side)

Ook met de hooligans van RWDM lagen we regelmatig in de clinch. Een memorabele rel ging tot op het perron van het station. Toen zijn er ook veel gewonden gevallen. Jaren later, bij een wedstrijd tussen RWDM en Genk, geraakten M. en ik aan de praat met enkele jongens van hun harde kern. Nu ja, M. stapte gewoon op die mannen af en sprak hen aan. Uit dit gesprek bleek dat ze Winterslag een van de moeilijkste verplaatsingen vonden om als harde kern naartoe te gaan. Zo konden ze zich nog herinneren dat ze er minstens één keer een goede rammeling hadden ontvangen. Naar Waterschei gaan was een fluitje van een cent in hun ogen, maar aan Winterslag hadden ze vooral slechte herinneringen. Wij hebben ook respect voor de Brusselaars, want ze hadden een erg goede harde kern die er overal en altijd voluit voor ging.

“Zico” (ex R-Side):

Inderdaad, de harde kern van RWDM was een stevige tegenstander, daar hebben we vaker heibel mee gehad.

“L” (Genkie, ex R-Side):

Tijdens die wedstrijd tegen RWDM, stond de R-Side naast de RWDMsupporters op de tribune aan de spoorweg. Het begon met over en weer uitschelden, niet veel later vlogen de eerste stenen door de lucht. Tot de situatie uit de hand liep en beide groepen slaags raakten. Het gevecht begon achter de tribune, maar eindigde meters lager op het perron van het station.

Fast-Side, RFC Liège

Ondanks het niet onverdienstelijk palmares, waaronder ook bekerwinsten en Europees voetbal, verdween de club vanaf het begin van de jaren '90 naar de achtergrond. RFC Liège is tevens een van de oudste clubs van het land en draagt stamnummer 4. Enkel FC Antwerp, Daring Club de Bruxelles en Club Brugge officialiseerden zich eerder en in bovengenoemde volgorde, dan de Luikenaren. Standard Luik, de op voetbalgebied meer fortuinlijke ploeg uit dezelfde Franstalige stad aan de Maas, draagt stamnummer 16. RFCL is zonder twijfel de oudste club van Wallonië. Ook de hooligans van FC Liège genoten een reputatie als venijnige tegenstander voor menig harde kern.

Tot halweg de jaren '80 was de naam van de harde kern: F-Side. Om zich te distantiëren van de gekende F-Side van Ajax, besloten de Luikse hooligans hun naam te veranderen. De naam werd gewijzigd en de autosnelweg die het Rocourtstadion passeert, vormde de inspiratie voor de naam *Fast-Side*. Afgekort *Fast*, omwille van die snelweg. In 1992 ontstond er een afscheuring binnen de Fast-Side, onder de naam Wallons Fighting Legion. Dit waren vooral jongeren die vonden dat de Fast-Side een te rechts karakter kreeg. De tientallen hooligans die hun eigen weg gingen, haalden het idee voor hun naam bij het Légion Wallonie, dat in de Tweede Wereldoorlog meevocht met de Duitsers. Sarcasme was de nieuwe jonge generatie blijkbaar niet vreemd. WFL had vanaf het begin een uitgesproken links karakter, om zich af te zetten tegen de gevestigde Fast-Side. In het seizoen 1994-1995, moest Club Luik noodgedwongen het stadion verlaten. Rocourt, de voormalige wielerpiste, was niet langer conform de veiligheidsvoorschriften. De club nam zijn intrek in het stadion Buraufosse. Die verhuis betekende ook een nieuwe start voor de harde kern. Politiek werd verbannen van de tribunes, de Fast-Side en WFL trekken vanaf die dag samen ten strijde voor hun club.

“E” (Genkie, ex R-Sider):

Op Rocourt vochten we eens met de Fast-Side op de laterale tribune. Hun stadion was een oude wielerpiste, dat was in de voetballerij, voor zover ik weet,

*uniek. Winterslag kwam op voorsprong en wij maakten het bont, dit tot grote ergernis van de Luikenaren. Er ontstond een massagevecht waarbij over en weer rake klappen werden uitgedeeld. Zelf kreeg ik ook een dreun die ik me nog steeds goed herinner, zo goed kwam die aan. (lacht) **“Scatman” (Genkie, ex R-Side):***

Club Luik had altijd een goede groep, daar hebben we vaak mee in de clinch gelegen. Die kwamen echt om te vechten, ongeacht met hoeveel ze waren. Deze mentaliteit die stond mij enorm aan. Wij waren net hetzelfde eigenlijk, daarom was er ook sprake van een zeker wederzijds respect. Die gasten hebben trouwens recent nog van zich laten horen, op Beerschot Wilrijk en dat in Derde klasse; chapeau! Die keer dat we gevochten hebben op de tribunes in Rocourt, waren wij in de minderheid. We hebben ons rug tegen rug moeten weren. Om eerlijk te zijn, hebben we er toen veel meer gekregen dan uitgedeeld, maar we zijn wel blijven staan en daar gaat het om. In Winterslag, herinner ik me, hebben we ook eens zwaar gevochten met de Fast-Side in een café. Er werd toen met stoelen en krukken op elkaar geslagen en er vlogen verschillende tafels door de lucht.

“E” (Genkie, ex R-Side):

Verder gebeurde er overal wel wat waar wij aanwezig waren, we keken bij elke uitwedstrijd of er iemand wilde knokken. Op het Lisp, het stadion van Lierse, liepen we eens het stadion door met een hele bende. Er was geen afscheiding tussen de supporters en we stopten om de zoveel meter om te roepen of er geen gegadigden waren voor een ‘matpartij’. Helaas voelde niemand zich geroepen...

“Scatman” (Genkie, ex R-Side):

Vroeger kon elke wedstrijd plotseling een groot vechtavontuur worden, ook op plaatsen waar je het niet zou verwachten. Het was zeker niet zo dat wij altijd met honderd of honderdvijftig R-Siders op pad waren. Dat was enkel bij de grote risicomatchen het geval. Bij clubs zoals, bijvoorbeeld, Seraing of Olympique Charleroi, had je misschien geen geduchte groep hooligans, maar daar kon je in de buurt rond het stadion altijd ruzie krijgen. Een scheve blik was vaak voldoende om de boel te laten ontploffen. Als je dan maar met een

mannetje of vijftien bent, moet je alle zeilen bijzetten tegen de lokale vechtersbazen of rondhangende jongeren die niets met het voetbalgebeuren te maken hebben.

“Atalanta” (Genkie, Ultras):

In het seizoen 1981-1982 was er eens een serieus incident met de B-Side van AA Gent. De Gentenaars kwamen toen pas op als side en wilden zich duidelijk bewijzen in Limburg. Een drietal Winterslaggasten kwam tegenover een hele groep Gentse B-Siders te staan. De Vieze Mannen wilden niet van wijken weten en trokken zowaar een mes om hun belagers af te schrikken. De Buffalo's waren hiervan echter niet onder de indruk en vielen de Limburgers aan. Die drie man zijn toen hulp gaan halen. De B-Siders zaten al op hun bus toen een groep van een zestigtal woeste Winterslag-hooligans de hoek kwam omgevlogen. Er ontstond een grimmig gevecht in regel, de bus van de tegenstanders uit Oost-Vlaanderen werd hierbij zwaar beschadigd. Enkele jongens hebben toen een grote som geld moeten betalen. Deze geweldexplosie heeft geleid tot een rechtszaak.

“Zico” (ex R-Side):

Het voorlaatste seizoen van het bestaan van KFC Winterslag, in 1986/1987, streden we met STVV voor de titel in Tweede klasse. Van de K-Side van Sint-Truiden was toen nog geen sprake, die side is pas enkele seizoenen later ontstaan. Tot overmaat van ramp verloren de Vieze Mannen deze derby met 1-2. Dit werd, tot onze grote ergernis, door sommige Truienaren net iets té provocerend gevierd. We besloten als R-Siders om na de match iedereen van Sint-Truiden aan te pakken. Die hebben toen klappen gehad en moesten alle kanten op rennen. Ze hadden ons dan ook de hele wedstrijd zitten uitdagen en uitlachen, wat er gebeurde was hun verdiende loon.

“Scatman” (Genkie, ex R-Side):

Bij de uitwedstrijd op STVV was er dat seizoen tijdens de wedstrijd ook van alles aan de gang achter de goal. De accommodatie op Staaen was toen wel erg krakkemikkig. Wij hadden al een paar zware bommen gegooid en namen ook de hekken onder handen. Plotseling viel het hek aan een kant om en nam zo ook het grote houten scorebord mee. Met een harde klap smakte dat tegen de

grond. Ik werd opgepakt en moest, met de handen op de rug geboeid, via het speelveld mee naar de cellen in het stadion.

“FCB” (FC Brugge, East-Side):

Ik kan me nog vaag herinneren dat we, begin jaren '80, eens van zaterdagmiddag tot zondag hebben rondgedoeld in Winterslag en Genk. De omgeving van het stadion was erg grauw en donker. Er zijn toen wel nog klappen uitgedeeld. Vaak gingen wij maar met kleinere aantallen van de EastSide naar Winterslag. Dit is allemaal meer dan dertig jaar geleden, bovendien waren we vaak erg beschonken, dus de herinneringen zijn troebel. Ook in Beringen zijn er toen wel eens rellen geweest.

Afscheid van Rood-Zwart, 1923-1988

De allerlaatste officiële wedstrijd die de Vieze Mannen speelden, was op 21 mei 1988, thuis aan de Noordlaan tegen Sporting Lokeren. Ongeveer negenduizend toeschouwers namen, met pijn in het hart, afscheid van KFC Winterslag.

“Zu “(Genkie, ex R-Side)

De laatste match voor de fusie, thuis tegen Lokeren, zijn we vijf minuten voor affluiten al over de hekken geklommen. We liepen ook naar het vak met de Lokerensupporters, ik heb er nog een spandoek van de hekken getrokken.

“Buurman” (Genkie, jaren '90 generatie):

Mijn vader is altijd al een echte voetbalfanaat geweest. Hij had door omstandigheden veel contacten binnen het voetbal. Daardoor ging hij, zo goed als wekelijks, wel ergens een interessante voetbalmatch kijken. Hij zocht de leukste affiches uit en weg waren we. De achterbank vol met 'snotbellen' van een jaar of tien, twaalf. Wij waren allemaal voetbalgek, we voetbalden dagelijks na schooltijd tot we werden binnengeropen. We waren al zeer vroeg op de hoogte van het fenomeen hooliganisme. Houthakker en ik kenden alle sides en lazen indertijd al boeken zoals dat van Van Limbergen: 'Sides fans en

hooligans'(1988) en dat van Bill Buford, het befaamde 'Tussen het tuig'. Wij verzamelden ook al op jonge leeftijd krantenknipsels over hooligans en voetbalrellen. Vooral Houthakker en ik gingen bij de wedstrijden op zoek naar deze fascinerende hooligans. Toevallig waren wij allebei aanwezig bij de laatste wedstrijd van Winterslag. Ik kan niet zeggen dat wij echt Winterslagsupporters waren, mijn vader had deze wedstrijd gewoon in zijn agenda staan als 'niet te missen'. Op dat moment wisten wij natuurlijk helemaal niet dat wij in de toekomst nog vaak op Genkse bodem zouden vertoeven. In ieder geval kan ik me nog goed herinneren dat het veld, na de wedstrijd, bestormd werd door de Winterslagsupporters. Overal lag de omheining zo goed als plat. Sommige R-Siders gaven zelfs bloemen aan de Rijkswachters. Of dit ludiek bedoeld of werkelijk als dank voor bewezen diensten was, is me ook vandaag nog niet duidelijk. Toen mijn vader het veilig genoeg achtte voor ons, zei hij: "Allee mannekes, ga nu ook maar het plein op." Wij wilden echter ook over de hekken kruipen, zoals het echte hooligans betaamd en gingen daarom eerst rond het stadion naar een stuk omheining dat nog recht stond, om daar vervolgens na wat klauterwerk op het gras te belandden. Wij waren een jaar of twaalf. Mijn vader probeerde op weg naar huis op een begrijpelijke manier uit te leggen waarom dit de allerlaatste match was van Winterslag en wat er daarna stond te gebeuren.

Iemand die ik goed kende, van bij ons in de buurt, wist die laatste match tegen Lokeren beslag te leggen op de matchbal. Dat was nog eens een relikwie! Op dat moment wist ik ook nog niet, dat tien jaar later, dezelfde geluksvogel mij de uit nood zou helpen toen het spannend werd met een horde Anderlecht-hooligans rond het Constant Vanden Stock-stadion. Wij hebben ons, als broekventjes, ontelbare keren rechtstreeks kunnen vergapen aan het voetbalgeweld en baldadigheden van allerlei hooliangroepen. Dat vonden wij enorm spannend en een leuk extraatje bovenop het voetbalspektakel. Wij waren uitzonderlijke bofkonten dat we überhaupt zo vaak met mijn vader naar het Eerste klasse -voetbal mochten gaan en dat doorheen gans België. De hooligans, die speelden wij na bij ons op het voetbalpleintje. We verdeelden ons in twee groepen van, bijvoorbeeld, tien jongens en gooiden vervolgens met

stokken naar elkaar en hielden schijngevechten. Het is daarom waarschijnlijk ook dat de meesten van ons voorbestemd waren om later tot de harde kern te behoren. Toch waren het vooral Houthakker en ikzelf die een buitensporige hang naar het voetbalgeweld hadden. Houthakker had het heel erg te pakken. Wij hadden vroeger allebei een voetbalspel van Subuteo.

Dat is een tafelfootbalspel dat vooral in Engeland bekend was. Je kon daar allerlei gadgets bijkopen die bij het voetbal hoorden: een stadion, supporters, lichtmasten, ... Dat was als jonge voetbalfan het ultieme speelgoed. Het was verschrikkelijk duur, dat herinner ik me nog. Houthakker had van zijn stadion en supporters echt een zootje gemaakt: zelf aangebrachte graffiti, eigen hekken met kippengaas en zijn tribunes hadden ook brandplekken, omdat hij met lucifers een zuiderse sfeer wilde creëren. Hij speelde ook meer met de supporters dan met het spel zelf. Ik, daarentegen, had alles netjes op orde en Houthakker mocht niet aan mijn stadion komen, dat werd hem door mij stellig verboden. Hij stelde mij op een gegeven moment voor om met zijn supporters mijn Subuteo-stadion stuk te maken bij een uitmatch. Bij een thuismatch, bij zijn thuis, mocht ik vervolgens hetzelfde doen; wat een mafkees! Achteraf bekeken was dit geen normaal gedrag voor twaalfjarigen. (lacht) Wij namen indertijd ook matches op video op van de BBC, speciaal om te horen wat de Engelse supporters zongen en dan maar kijken of er geen rellen waren op de tribunes...

T-Side, THOR Waterschei

De identiteit van de T-Side goed weergeven, was veel moeilijker dan verwacht. In vergelijking met de hooligans van Winterslag, waren er maar weinig mensen uit de THOR-kringen die interessante informatie wilden of konden geven. Uit getuigenissen van hooligans van andere clubs en herinneringen van bepaalde Waterscheisupporters, schetsen we een zo goed mogelijk beeld van de harde kern van Thor.

De T-Side bleef vooral een echte spionkop, met veel leden. Onder hen waren er slechts enkele tientallen gasten die actief op zoek gingen naar rellen. De rest was vooral van het *'wij verdedigen ons als ze ons aanvallen'*-principe. De T(hor)-Side werd opgericht na een veel besproken wedstrijd tegen FC Antwerp. De incidenten rond deze match, staan ook beschreven in het in 2004 verschenen boek: *'X-Side, heersers na de wedstrijd'*, van Peter Luysterborg en Jan Van Cauwenbergh. Het was de laatste wedstrijd van het seizoen 1982-1983. De Antwerpse club had Europees voetbal weten af te dwingen en de supporters zakten in groten getale af naar het Genkse. Aangezien er in die tijd in het André Dumont-stadion nog geen apart vak voorzien was voor de bezoekende fans, kwam het al snel tot een treffen tussen fanatieke supporters van beide clubs. Tijdens de confrontatie bestookten beide kampen elkaar met de stenen die overal op de staantribune te vinden waren. Aangezien er destijds ook nog niet zo veel politie aanwezig was bij voetbalwedstrijden, hield het stenengevecht lang aan. In beide kampen vielen er meerdere slachtoffers door de stenenregen. Pas na een kwartier wist de politie voldoende versterking op te trommelen om de orde te herstellen.

“E” (Genkie, ex R-Side):

Met alle respect voor de T-Side, ze deden hun best, maar ze waren echt niet zoals wij. Wij waren, in vergelijking, onze tijd altijd al verder vooruit. Zij waren meer een spionkop, echte sfeermakers. Er waren wel gasten bij de T-Side die hun mannetje stonden, daar niet van, maar ze hadden gewoon lang niet genoeg ‘harde’ jongens om echt het verschil te maken. Die hielden ook wel acties, maar veel kleinschaliger dan die van ons. Dat is slechts mijn bescheiden mening.

“Scatman” (Genkie, ex R-Side):

Waterschei was vele malen groter dan Winterslag qua supporters en prestaties op het veld. Ook in de kranten werd Waterschei altijd naar voor geschoven als de club van Genk, terwijl Winterslag een beetje werd opgevoerd als het lelijke eendje. Winterslag was op het vlak van hooliganisme de grote broer van Waterschei. Zij konden niet veel tegen ons beginnen, al waren er natuurlijk wel gasten onder hen die een reputatie hadden als vechtersbaas. Vergeleken met ons waren ze echter klein bier.

“M” (Genkie, ex-Waterschei):

Het stenengevecht tegen de Antwerpse X-Side was voor ons een echte openbaring. Op Rocourt, het stadion van Club Luik, wilden we hetzelfde doen als de X-Side in Waterschei had gedaan. Alleen hadden we ons grondig vergist en geen rekening gehouden met hoe groot het stadion was. Hoewel we massaal met stenen begonnen te gooien richting het vak van de Luikse harde kern, raakte geen enkel projectiel doel. De afstand was namelijk te groot en hoe hard de T-Siders ook gooiden, we geraakten simpelweg niet tot bij de Fast-Side. Al snel hadden de Luikse hooligans ook genoeg van onze poging en chargeerden ze in onze richting. Na enkele erg rake klappen over en weer, moesten we terugdeinzen; de Luikenaars hadden ons hard gecounterd. De fanatiekste Waterscheisupporters stonden al in de jaren ‘70 samen onder het scorebord. Een echte naam hadden we, tot die bewuste wedstrijd tegen Antwerp, nog niet. We waren een spionkop zoals er zoveel waren in eigen land of in Engeland. Na de rellen met de X-Side, moesten we ook een klinkende naam

hebben, hier waren we het over eens. Dat het iets met 'Side' moest worden, stond al snel vast, enkel over het voorvoegsel was nog discussie. Toch kwam hierover ook een consensus, de eerste letter van THOR, zou het worden. T-Side, dat was eens iets anders dan de andere clubs die meestal het vak waar ze stonden bij thuismatchen kozen als voorvoegsel.

Waterschei- Standard jaren 1980

N°16, vandaag de dag nog een Racing Genk-supporter in hart nieren, is opgegroeid met en op Waterschei. Na de fusie ontpopte hij zich tot een prominent en gerespecteerd lid van de Genkse harde kern. Als kleine jongen van een jaar of twaalf, ging hij, bij elke thuismatch, in en rond het stadion op zoek naar avontuur. Volledig gebiologeerd door de voetbal, de supporters en wat beide componenten samen met zich mee brachten.

“N°16” (Genkie, ex-Waterschei):

Als kleine dreumes had ik geluk, want mijn oom was een soort van conciërge bij THOR. Dit gaf mij en mijn neefje natuurlijk bepaalde privileges. Wij konden hierdoor overal in en uit lopen op de club. Ik kan me nog goed herinneren dat bij de wedstrijd Waterschei -Standard Luik, begin jaren '80, de Luikse harde